

KAPHATÓ:

DUDÁS

SZÉPSÉGÁPOLÁSI CIKKEK KERESKEDŐJÉNÉL
UJ UZLET: SZÉCHENYI-TER 2/a

Romantikus költők verseit
szavalták
az egyetemi színjátszók
Versek délutánja az auditorium
maximumban

(A Délmagyarország munkatársától) Az egyetemi diákegység kebelében alakult színjátszó társaság, amely március 25-én Shakespeare Hamlet-jét adja elő a színházban, szombaton délután mutatkozott be a közönségnek a pódiumon, előadó-délután keretében. A lelkes és tehetséges gárda nagy érdeklődés és még nagyobb siker mellett adott izelítőt képességeiből, abból a szolgálat-készségből és áldozatos magatartásból, amely-lyel a kultúra zászlóvivőit szegődtek.

A délutáni műsorának keretében romantikus költőket mutattak be illusztrálásképpen annak a szellemes és szemléletes előadásnak, amelyet dr. Baróti Dezső tartott a romantikus költészetéről. A programot Sík Sándor professzor szavai vezették be. Rámutatott a professzor, hogy az egyetemen folyó tudományos munkát akarja segíteni a színjátszó társaság mostani bemutatkozása, amely ugyan még nem az igazi bemutatkozás, mert az igazi csak ezután következik, a Hamlet előadásán, amikor azt óhajtja megmutatni ez a társaság, hogy tudja szolgálni a legmagasabb művészetet. Önművelő munkát is végeznek a társaság tagjai a szavalás terén s ezzel is a kultúra ügyét szolgálják.

Baróti Dezső beszélt a romantikáról mint alkállyal, amely minden korban megtalálható, majd annak a történeti kornak a képét rajzolta meg, amelyet a romantika korának nevez a művészettörténet. Az európai művelődés ifjúkora ez a korszak. A magyar romantika ismertetése után a romantikus szerelem költeményeit mutatta be Gyulay Lenke Shelley és Goethe, Tárnok Éva Vörösmarthy, Szász Károly Petőfi egy-egy versének, majd Szabó Tibor Victor Hugó prózájának elmondásával. A romantikus tájszemlélet, az új természetlátás illusztrálására Kiss Ottó Mikló Goethe és Vörösmarthy versét, Tóth Kata Keats és Brentano költeményét mondta el bensőségesen. A Brentano-vers bravuros fordítása külön tapsot kapott. Sík Sándor művészi munkája.

A XIX. század betegsége: a romantikus szomorúság, a mal du siècle verseit Szász Károly és Szabó Tibor interpretálta, végül a politikai versek egy-egy jellegzetes példáját Horváth István és Stachó László mutatta be. A versek végén spontán erővel csattant fel a taps, jelezve, hogy az előadók bemutatkozása sikerült, az első csatát megnyerték és a belső átélés melegével átfűtött hangjuk felkeltette az érdeklődést azíránt a produkció iránt, amelynek megtekintésére hívják a szegedi közönséget.

Műtrágyák:

szuperfoszfát, nitisó, kálisó.

Mindenféle növényvédelmi szerek:

Dormant wasch, neodendrin, Kénpör, hernyóenyv, gazdasági kenőcsök, olajok, mindenfajta festékárak megbízható és olcsó beszerzési helye az 51 év óta fennálló

KARDOS
festéközletben

Szeged, VALÉRIA TER (busospiac)

KÉP ARANYKERETBEN

Irta: Babay József

Nagyapám kossuthszakállas, kemény tartású, kis öregember volt, szűkszavú, mondhatnám hallgatag. Csak akkor eredt meg szava patakja, ha a turini Remetéről esett szó. Ilyenkor villogni kezdett szépfényű, gyermekien kék szemek és fáradhatatlan volt a szépszavakban, amelyek mind Kossuth csodálatát és öröklőn élni tudó emlékeit hirdették.

Kisgyermekségem meséző öröme volt nagyapa, a somogyi takács. Az Iskola-utcai régi mesterházban néha tizenöt «vándorlegény» is dolgozott, híres volt ez a műhely, szállítottak belőle elnyúlhatatlan abroszokat, ágybéli-holmit még Pozsonyba is. — Erzsébet királyasszony címére. Gyermeklelkem kibomló fantáziájának a nagy szövőgépek adtak szárnyat. Ott ültek előttük Veronai Rónai Márton, ki megjárta volt Veronát, Firenzét és csodálatos történeteket tudott a szegény assisi szentéről, Szent Ferencről, ott dobták az orsót bámulásra méltó ügyességgel Kassai Bertalan, az öreglegény és Bubos Banka, akinek a fején valami országúti verekedés hagyott bubot...

Annnyira hozzánőttem nagyapám szavához, meg a szakállas takácslegények térdeire, hogy nélkülük, nem tettem semmit.

Történt egyszer, régen, még az első világháboru előtti években, hogy valami vándorpiktör érkezett a mi kis somogyi városunkba. Hátán kifeszített festővásznakal cipelt, oldalán fatarisznyát. A fatarisznya tele volt olajfestékekkel, ecsetekkel, szénrudacskákkal. Éppen ebédnél ültünk. Nagyapám az asztalfőn, én mellette s tizenkét takácslegények idő s bér-rang szerint lejjebb. Magas, nyurga, be-retvált arcu, kissé rékedtes hangu ember volt a piktör, illendően meghajolt nagyapa előtt.

Nagyapám széket hozatott és tányért. Csulyasleveset ettünk, amelyre ajándékként turócsusza illt. sorrend szerint. A vándorpiktör bő étvágygal evett. Beszélni nem beszélhetett, mert nálunk, a régi iparosházban az volt a szokás, hogy ebéd alatt valamelyik legény a Bibliából olvasott fel.

A csusza után, pár korty sillerbor leöblítésével nagyapám pipára gyújtott s odafordult a vándorpiktörhöz.

— Hát halljunk valami közelebbit a kegyed nemes iparáról.

— Nagyon szívesen mesteruram, — élénkült fel a vándorpiktör és előhuzott a holmijából egy vásznat. Vékony szénrud a kezében. Rajzolni kezdett. Bubos Bankát vette célba. Kisfertyányi idő se telt el, Bubos Banka képe a bub-jával együtt ott feketedett a vásznon. Ahogy mondani szokták, a megszólalásig hasonlított a vázlat az öregedő legényre. Csak a bubja hiányzott.

— Hát osztán a bubot mért hagyta le?
— Engedelmet mester uram, a kérdéses testi toldalak nem született együtt a modellel. Az utókor nem kíváncsi a bolondos sors adta, keserű ajándéokra...

Nagyapámnak megtetszett a piktör válasza. Megtapsolták a legények is. Bubos Banka pedig odament hozzá s kezét nyújtott.

— No hát akkor áll az ajálkozás, — ütött az asztalra nagyapám. — Van egy üres hálókamra, foglalja el, piktör uram, pihenjen s majd holnap, vasárnap munkába állhat.

Álló egy hétig, naponként jó hosszúórát üldögélt nagyapám a műhelyház legvilágosabb szobájában. Nagyapa karbatett kézzel ül s igen messze, ó, igen messzire néz, mint ő mondogatta — egészen Turinig... Lány és mély színek kossuthos arcaolvadása a kép, amely két hét multán vaskos, nehéz aranyozott rámba került.

Nagyapa két évvel később, egy borus március-reggelen végigcsókolt bennünket s feketébe öltözött. Elballagott az állami elemi iskola előtt álló Kossuth szoborhoz s bucsuzkodott. Jó félórán át állt az öreg takács a szobor előtt, mesélte, el-morzsolat két könnyet is, aztán mélyen meghajolt, köszönt s hazajött.

Levetkeztettük, s lefeküdt, mert így kívánta szóval.

Estétajt már halott volt nagyapó. Halott.

Történt egyszer, Kisasszony napján, hogy édesanyám beutazott Kaposvárra, a megyeszékhely-re. Öreg cselédünk, Milán anyó beteg volt. Nem vigyázott rám senki. Déltajt valóságos gyerek-had rontott be az udvarunkra.

— Te Jóska — riogott az örömtől Gundy Ferkó —, elöntötte a Ringa a barátok réjtét. Már a simongáti országúton is átesapott a víz, aszongyák olyan a tenger, mint a rét most, a

víz alatt. Már kivittünk négy mosóteknőt, meg egy csomó sulykolólapátot. Flottát rendezünk.

— Micsodát?
— Flottát! Tengeri flottát.

Tallian Flórián vette át a szót. Sokat járt rokonoknál Fiumében, látta a tengert, a nagy Adriát járó hajókat s ő tudta mi a «flotta».

— Négy teknő a malom alól indul, négy a Szent János szobortól. Nyolcan vagyunk. En vezetem az olasz flottát, te a hun. Te leszel a hun tengeri kapitány. A kismalom táján megütözköznk.

Dobogni kezdett a szívem. A mosóteknők kis-sé ingatag tengeri egységek s a víz most mély lehet. Mit tegyek? A hunok becsülete mégis csak drágább, mint a tallian Tallianoké.

— Jó, várj Flórián, megkérdezem nagyapát, mehetnek-e.

Besiettem. Hívós félhomály borongott a nagy szobában. En még sohasem kérdeztem meg nagyapát, a képen s úgy képzeltem, hogy előszóval beszélget anyámmal. Dideregtem kissé, a tulvilág szele csaphatta meg gyermeklelkem szárnyait. De odaálltam a kép elé s szóltam:

— Drága jó nagyapa, kiáradt a Rinya, nagy-szerű flottát játszhatunk, én vezelném a hun tek-nőöket. Kimehetek?

Nagyapa nem szólt meg. Álltam sáppadtan s félni kezdtem.

Ebben a pillanatban lezuhant a kép a falról. Sikoltva rohantam ki.

— Nagyapa lezuhant a falról!
Ijedt tanácskozás.

— Nem — magyarázta Gundy Ferkó —, nem jöhetsz. Árpád bátyám azon a napon s abban az órában halt meg Csurgón, amikor itthon leesett a képe a falról.

Elsiettek.
Estétajt egyszerre csak szaladgáló, rémül hangyabollyá vált a kisváros. Sikoltozások. Tűz-oltókocsik rohanása.

— Irtózatos dolog történt. A tallian-flotta két teknője felborult a Szent János szobor kö-rül, — a szentnek már csak a feje látszott ki a vízből s két Tallian gyerek eltűnt a szennyes ár-ban. De felborult a sulykolókkal vívott harcban a hun-flotta egyik teknője is. Radetzky Jóska ki-bukott a vízbe, soká uszott, aztán elmerült...

Késő éjjel érkezett meg anyám.
Zokogva mondtam el, hogy miért nem mentem ki hun vezérnek...

Anyám soká imádkozott térdepelve nagyapó lezuhant arcképe előtt.

Kép, aranykeretben...

Köszönetnyilvánítás

Mindazon rokonok, jóbarátok, ismerősök, valamint a Szegedi Gázgyár és Villanytelep üzemvezetői és munkásai, akik drága jó férjem és édes-apánk végtisztességén megjelenésükkel és virágadományaikkal fájdalom-munkat enyhíteni igyekeztek, ezúton mondunk hálás köszönetet.

Özv. KATRANICZ JÁNOSNÉ és CSALÁDJA

A Szegedi MAV Alkalmazottak Temetkezési Egyesülete március hó 2-ára meghirdetett köz-gyűlése nem volt határozatképes. — Az alapsza-bályok 13. §-a értelmében március hó 9-én, va-sárnap délután 3 órára

új közgyűlést hirdetünk

melyet a MAV Fiúnevelőintézet és árvaház ebéd-4őtermében tartunk meg a már meghirdetett na-pirenddel. Ez a közgyűlés a megjelenő tagok számára való tekintet nélkül határozatképes.

Kéri a tagok megjelenését

171

AZ ELNÖKSÉG.

HAJTÓKA

Áldott állapotban levő anyák, csecsemők, gyerme-kek és agyvérzésre hajlamos emberek **ideális piskóta-hajhajtója** Kapható kicsinyben és nagyban a **Temesváry-gyógyszertárban** Szeged, Klauzál tér 9.